

ПРЕДГОВОР

НИКОГА НЕ СМЕ ИСКАЛИ ТАЗИ ИСТОРИЯ ДА СЕ ОКАЖЕ ИСТИНСКА. Първоначално предвиждахме да създадем телевизионен документален филм с измислен, но предизвикващ размисли сюжет в стила на конспиративните теории. Задълбочените ни изследвания в Аржентина, Полша, Германия, Великобритания и на канарския остров Фуертевентура обаче доведоха до натрупването на досие с убедителни сведения, подкрепени от свидетелствата на множество очевидци на въпросните събития. То разказваше една съвсем различна история от онази, която знаем за Втората световна война. Според думите на Уинстън С. Чърчил „историята се пише от победителите“ и това е съвсем вярно за непознатата история за бягството на Адолф Хитлер от руините на Третия райх през април 1945 г.

Ужасяващата истина според нас е, че в края на Втората световна война най-злонамереният човек в световната история – Адолф Хитлер, успява да избяга от Германия и да доживее дните си в Аржентина. Неговият заместник – райхслайтер Мартин Борман, и Хайнрих Мюлер Гестапото – ключова фигура в прилагането на „Окончателното решение“, също се измъкват от правосъдието и се присъединяват към Хитлер в тази южноамериканска страна. Също толкова обезпокоителен е и фактът, че Съединените щати и Великобритания са улеснили бягството на стотици други видни нацисти като ракетния инженер Вернер фон Браун и садиста инквизитор Клаус Барби, наречен Касапина на Лион. В следвоенните години и двамата са били наети на работа в държавни агенции на САЩ, докато за други са били създадени улеснения да се изпокрият по разни краища на света и избягват правосъдието.¹ Дори съвсем неотдавна – през лятото на 2011 г., когато тази книга вече беше дадена за печат, 91-годишният украинец Иван (Джон)

---

¹ The Office of Special Investigations: Striving for Accountability in the Aftermath of the Holocaust, Department of Justice, Criminal Division, 2006. See <http://documents.nytimes.com/confidential-report-provides-new-evidence-of-notorious-nazi-cases?ref=us#p=1>;

see also <http://www.archives.gov/iwg/declassified-records/rg-330-defense-secretary/>.

Вж. също: *Mark Aarons*, *Sanctuary: Nazi Fugitives in Australia* (Melbourne: William Heinemann Australia, 1989), и *Stephen Tyas*, „British Intelligence and the Nazi Recruit“, *History Today* 54, 2004, <http://www.historytoday.com/stephen-tyas/british-intelligence-and-nazi-recruit>.

Демянюк² беше осъден за съучастничество в избиването на 28 060 евреи в лагера на смъртта „Собибор“ на територията на Полша – цели шейсет и осем години след престъплението му. Години наред той е живял безметежно като автомобилостроител във „Форд Мотър Къмпани“ в Кливлънд, Охайо. Чак през 2009 г. е екстрадиран в Германия и е изправен на съд за военните си престъпления.

В действителност съдебната медицина не притежава конкретни доказателства, че загиналите в бункера на Фюрера са именно Адолф Хитлер и Ева Браун. Прочутото парче от черепа на Хитлер, което се съхранява в Москва от десетилетия насам, най-сетне беше подложено на ДНК изследвания. Оказа се, че е на жена под 40-годишна възраст и със сигурност не е на Ева Браун. Няма категорични сведения и за предполагаемата смърт на Мартин Борман. През 1998 г. германските власти съобщиха, че скелет, погребан недалеч от Райхстага, съпада по ДНК с неназован по-възрастен роднина на Борман. Пепелта на кремираните му останки беше разпиляна над морето. Семейството на Борман не прие тези разкрития за доказателство. В същото време костите, открити в гроба на Хайнрих Мюлер при ексхумацията през 1963 г., се оказаха на трима различни хора.

В тази книга за първи път доказваме, че т.нар. последни официални снимки на Хитлер с Артур Аксман и с членове на Хитлерюгенд³, правени на 20 март 1945 г., са всъщност на негов двойник. Съвременната наука доказва без всякакво съмнение, че човекът, който се появява на филма и на фотографиите от това събитие, макар страшно да прилича на Хитлер, не е самият Фюрер, а един от няколкото негови двойници. Алф Линей – професор по медицинска физика в Юнивърсити Колидж, Лондон, и известен специалист по разпознаване на човешки лица, разгледа снимките специално за нас и беше убеден, че на тях не е Адолф Хитлер. По онова време Фюрерът не е единственият, който използва двойници. Сталин е имал множество такива, а Чърчил – поне един. Фелдмаршал Бърнард Монтгомъри – Монти, също използвал успешно свой двойник, за да заблуди германците относно действията си в навечерието на Деня „Д“ през 1944 г.

Маговете от древността са познавали много добре този подход: хората виждат това, което биха искали да видят – нарича се ловкост на ръцете,

---

² New York Times, „Demjanjuk Convicted for Role in Nazi Death Camp,“ May 12, 2011, http://www.nytimes.com/2011/05/13/world/europe/13nazi.html?_r=1&scp=2&sq=Demjanjuk&st=cse.

³ *Хитлерова младеж* – младежката организация на Националсоциалистическата германска работническа партия. – Бел. пр.

илюзия на очите. Мартин Борман е направил най-невероятния трик от този сорт на 28 април 1945 г. Райхслайтерът е заместил Хитлер с негов двойник на публичната поява на 20 март. Една актриса от кинематографичната „конюшня“ на министъра на пропагандата Йозеф Гьобелс, с помощта на най-добрите гримьори на Райха, изиграва ролята на Ева Браун. Двата актьори заемат местата си в бункера на Фюрера, а истинските Адолф и Ева бягат. Борман поддържа тази измама в продължение на два дни, докато се увери, че Хитлер вече е в безопасност, след което инсценира двойното самоубийство на Фюрера и новата му булка и се погрижва те наистина да бъдат убити, без съмнение с помощта на Мюлер Гестапото.

Тайният маршрут за бягство през тунелите на берлинското метро съществува и до днес. Подобни подземни пътища има и в Лондон – тръгват от мазетата на Бъкингамския дворец и от Даунинг Стрийт № 10, резиденцията на британския министър-председател. Те свързват тези два най-важни центъра на властта с лондонското метро, за да може британската кралска фамилия и висшите представители на правителството и военното командване да напуснат града, в случай че германците го завземат.

През 1947 г. Асошиейтед прес и Ройтерс съобщават за свидетелските показания на пилота Петер Баумгарт, направени във Варшава, който отвел със самолета си високопоставената двойка от Берлин заедно със зетя на Ева Браун – генерал Херман Фегелайн. Изследователите обаче и до днес пренебрегват този факт. Джерард Уилямс е работил през целия си живот като журналист за тези две известни информационни агенции и добре знае колко е трудно да публикуваш в тях свой материал. Информацията минава през множество редактори, преди да се появи на вестникарските колонки. Световният печат отрази съобщението, но странното е, че никой не се интересува от съдбата на Петер Баумгарт и той просто изчезва от сцената, след като бе освободен през 1951 г. от варшавския затвор „Мокотов“ (известен също като „Раковицека“).

Историците предпочитат да следват „научно издържаните“ обяснения на британския историк и оксфордски професор Хю Тревър-Ропър, който твърди, че Хитлер се е самоубил в бункера на 30 април 1945 г. За да може една нова Германия да се появи от пепелта на миналото, за Съюзниците е било от особено значение смъртта на Хитлер да не се подлага на никакво съмнение. Изследванията на Тревър-Ропър, публикувани през 1947 г. в книгата „Последните дни на Хитлер“, са сериозно оспорени, от една страна, от свидетелствата на Хана Райч – „любимия пилот на Хитлер“, която заявява, че никога не се е срещала с Тревър-Ропър и не е казвала това, което той

й приписва, а от друга – от хитлеровия адютант за Луфтвафе Николаус фон Белов, който по-късно разкрива, че е излъгал господина от Оксфорд и много се смеел всеки път, когато прочитал някъде преповторените си твърдения. Шофьорът на Хитлер – Ерих Кемпка⁴, е разпитван много пъти, но едва през 1974 г. признава, че „е казал на американските и английските следователи всичко онова, което те са искали да чуят от него“.

След като се налага като меродавно издание по въпроса, книгата на Тревър-Ропър продължава да се преиздава и до днес. Изтъкнатият историк, който през 1983 г. обяви „дневниците“ на Хитлер (пореден фалшификат) за автентични, фактически сам е изфабрикувал една не по-малка фалшификация. Оказа се, че той не е имал достъп до германците, живели в бункера на Хитлер и заловени от руснаците при опита да избягат от Берлин. Тези хора веднага са били арестувани и някои от тях са останали в затвора в продължение на дълги години. Освен това Тревър-Ропър е получил само писмени показания от разпитваните от американците свидетели по случая. Те, естествено, са гледали как да отърват кожата и са признали пред следователите онова, което се е очаквало от тях – най-вече, че Хитлер е мъртъв.

Последните дни на Хитлер са описани много по-достоверно от други автори, например от Джеймс О'Донъл в книгата му „Бункерът“, издадена през 1978 г. Тя представлява истинско журналистическо разследване, в което са интервюирани всички оцелели до това време очевидци на събитията. О'Донъл обаче се заблуждава също като Тревър-Ропър и следва общоприетата „истина“, че телата, изнесени и изгорени в градината на бункера, са били на двете главни действащи лица от предсмъртната агония на Третия райх. А всъщност това са били труповете на техните двойници. Предполага се, че двойникът на Хитлер бил някой си Густав Вебер, докато името на двойничката на Ева Браун може и никога да не бъде открито. Тези двама души ще останат в историята като двамата най-злосластни двойници на известни личности.

Сталин така и не повярвал в смъртта на Хитлер и на 17 юли 1945 г. по време на Потсдамската конференция заявил, че той вероятно е избягал или в Испания, или в Аржентина. Най-изтъкнатият Сталинов генерал – Георгий Жуков, казал на 6 август 1945 г.: „Не открихме труп, който би могъл да бъде на Хитлер“⁵.

---

⁴ James P. O'Donnell. *The Bunker: The History of the Reich Chancellery Group* (Boston: Houghton Mifflin, 1978).

⁵ United Press Berlin, *Miami Daily News*, „Hitler May Have Fled with Bride Before Fall of Berlin“, June 10, 1945, <http://news.google.com/newspapers?id=qE8yAAAAIBAJ&sjid=yecFAAAIBAJ&pg=2861,2346002&dq=hitler+fled+berlin+zhukov&hl=en>.

На 12 октомври 1945 г. генерал Дуайт Д. Айзенхауер обявява публично: „Съществуват всякакви основания да вярваме, че Хитлер е мъртъв, но нито едно категорично доказателство за смъртта му.“⁶ Генералът съобщава на журналисти от Асошиейтед прес, че „руските приятели“ са му казали, че „не са могли да изровят нищо, което пряко да доказва смъртта на Хитлер“. Един американски сенатор дори стига дотам да предложи награда от един милион долара за предоставяне на категорично потвърждение за смъртта на Фюрера. Така и никой не могъл да се възползва от нея.

Разкриването на обстоятелствата около бягството на Хитлер не беше лесна работа. Нашият нийоркски сътрудник Бил Корса направи най-подходящото сравнение за работата, с която се бяхме нагърбили, оприличавайки я на проследяване на диви животни – никога не можеш да забележиш всички оставени следи и така понякога дирите се губят. Трябва да си много настойтелен и пак да ги откриеш, за да да стигнеш накрая до бърлогата.

За нас, авторите на тази книга, проследяването започна от Буенос Айрес в Аржентина през 2006 г. То ни отведе до брулените от вятъра брегове на Патагония, където в подножието на Андите се намира градчето Сан Карлос де Барилоче. За наша изненада никой от хората, с които разговаряхме там, не подложи на съмнение факта, че Хитлер е живял по тези места след поражението на нацистите през 1945 г. Още преди нашето разследване двама аржентински изследователи – капитан Мануел Монастерио и Абел Басти, вече бяха разкрили неизвестни данни за присъствието на Хитлер в Аржентина. Капитан Монастерио публикувал през 1987 г. цяла книга по този въпрос – *Hitler murio en la Argentina* („Хитлер е умрял в Аржентина“), и макар че, както сам признава, не е включил в нея доста от събрания материал, за да си няма неприятности с тогавашните аржентински власти, много от премълчаното от него може да се приеме за истина.

Случаят обаче не е такъв с по-голямата част от изследванията на Басти. В поддържания от него уебсайт и издадените книги той публикува и една снимка на човек, за когото твърди, че бил Хитлер на старини. Била му изпратена от неидентифициран източник, който я открил в интернет. Басти представя тази фотография като доказателство, че Хитлер е успял да избяга след края на Втората световна война. Дадохме снимката за научна експертиза на същия специалист, който установи фалшификацията на снимките на Хитлер от 20 март 1945 г. На нея се вижда възрастен човек с най-обща

---

⁶ The Associated Press, Indian Express, „Is Hitler Alive?“, October 14, 1945, <http://news.google.com/newspapers?id=orI-AAAIBAJ&sjid=SEwMAAAAIBAJ&pg=4222,1007385&dq=eisenhower+hitler+alive&hl=en>.

прилика с Хитлер. Но сравняването на чертите на лицето показва, че това не е Хитлер. Същото се отнася и за паспорта, за който Басти твърди, че е принадлежал на Мартин Борман. Той е бил издаден в Генуа, Италия, на човек от уругвайски произход с името Рикардо Бауер – един от известните следвоенни псевдоними на Борман. В паспорта има снимка и пръстов отпечатък. Полицейски експерт сравни пръстовия отпечатък от паспорта с този, който се съхранява в досието на Борман в Интерпол, а ние се заехме с проучването на снимката. Нито едното от двете не се оказа на най-верния човек на Хитлер.

Убедително доказателство са обаче филмираните интервюта, които Басти прави през 90-те години на миналия век, когато работи за един от най-авторитетните аржентински вестници „Амбито Финансиеро“. Думите на интервюираните свидетели, предоставени ни на запис от главния редактор на вестника Рикардо Алоя, допринесоха много за разкритията, публикувани в нашата книга.

При над двайсетте ни пътувания до тази красива страна с чудесни жители едно нещо винаги ни правеше силно впечатление. Хората, с които говорихме относно евентуалното пребиваване на Хитлер след войната в Аржентина, смятаха това за напълно възможно и в много случаи дори за напълно сигурно.

Понякога темата за Хитлер се появяваше съвсем спонтанно в разговорите. Така например при едно от нашите изследователски посещения в Аржентина попаднахме в град Кордоба и планирахме да посетим разрушения хотел „Виена“ на брега на Мар Чикита – голямо вътрешноконтинентално соленоводно езеро. Попитахме младата рецепционистка в хотела, в който бяхме отседнали, за най-удобния път от втория по големина аржентински град до Мар Чикита. Тя взе картата и без да каже нито дума, посочи на преводача ни по кой път да минем. След това ни каза: „Непременно трябва да опитате от тамошната риба – морска риба наред Аржентина! А когато ѝ се наситите, можете да посетите хотела, където Хитлер и жена му са обичали да отседат след войната“.

Подобни истории се появяваха навсякъде по време на нашите пътувания. На 20 април 2007 г. бяхме в Сан Карлос де Барилоче. Пушихме пред местното казино. Възрастен, около седемдесетгодишен човек се приближи и поиска огънче, а след това, някак ни в клин, ни в ръкав, ни попита дали не сме от Южна Африка. Обяснихме му, че Джерард е уелсец, а Саймън – англичанин, и го попитахме той откъде е. Оказа се чилиец, който ни разказа, че има риболовна ферма в района. Предложихме му цигара и споделихме,

че Барилоче много прилича на германско градче – навсякъде хората говорят немски, може да се намери разнообразна типично немска храна, личат немска архитектура и културни традиции, а и много от улиците носят германски имена. Той отговори, че тук било пълно с нацисти, особено тази вечер, когато се чествала годишнина от рождението на Фюрера. Той добре знаел това, защото баща му навремето бил гаулайтер (регионален ръководител на нацистката партия) на Хамбург и всеки път, когато идвал в града, Хитлер отсядал в дома им. След това ни каза едно очарователно „ауфвидерзен“ и се изгуби в тъмнината на нощта. Имали сме множество подобни срещи в най-затътените краища на Патагония, но това е друга история.

Няма доказателства, че Адолф Хитлер и „съпругата“ му Ева Браун са сложили край на живота си в бункера, но въпреки това широката публика винаги е била убедена в това. Все пак има и хора, които не приемат този факт за безусловно доказан, като например от Федералното бюро за разследване (ФБР) на САЩ, което по времето на управлението на Дж. Едгар Хувър събира сведения за следи от появи на Хитлер през 60-те години на миналия век. Аржентинските му следи пък ще откриете в тази книга. Много от документите на ФБР, свързани с Адолф Хитлер и Ева Браун, още не са разсекретени. Същото важи и за архивите на британските служби за сигурност. Не трябва да забравяме, че номерът на Борман е заблудил почти всички и че след това Хитлер е живял сред свои нацистки съмишленици, много от които също са били издирвани за извършени военни престъпления. Правителството на Хуан Доминго Перон – и в частност семейство Перон – се е облагодетелствало в значителна степен от притока на заграбени от нацистите финансови средства, както и от знанията на германски специалисти и учени. Аржентина е огромна държава – по територия е равна на Съединените щати източно от Мисисипи, но след Втората световна война населението ѝ е едва 20 милиона души. Днес на нейна територия живеят 42 милиона – малко повече от населението на щата Калифорния, от които три милиона души са с германски произход. Затова на нацистите не им е било трудно да се покрият сред населението на една земя, където да си германец не е нещо необичайно.

Можем да си зададем въпроса защо нито една разузнавателна служба или израелското правителство не са продължили да издирват Хитлер. Най-простият отговор би бил: „На какво отгоре – нали Хитлер е мъртъв?“ За срам на Съюзниците, те наемат на работа множество нацистки военнопръстъпници⁷ заради

---

⁷New York Times, „Nazis Were Given Safe Haven in U.S., Report Says,“ November 13, 2010, <http://www.nytimes.com/2010/11/14/us/14nazis.html?scp=2&sq=nazis&st=cse>. Вж. също: The Office of Special Investigations: Striving for Accountability in the Aftermath

техните познания за Червената армия и за възможностите на Съветския съюз в условията на започващата в края на 40-те години на ХХ в. Студена война. Хора като Клаус Барби, Касапина на Лион, са били години наред на работа в западни разузнавателни централи и това е един неудобен факт, който доскоро беше държан в тайна. Повечето от тези нацисти се оказват безполезни по време на новата конфронтация със Съветския съюз. Също толкова обезпокоително е, че в замяна на предоставяните от тях услуги множество нацистки военнопръстъпници получават възможност да се устроят в страните от Северна и Южна Америка, както и в Австралия, възползвайки се от програмите за набиране на имигранти в тези държави.

Що се отнася до младата еврейска държава, тя е заобиколена отвсякъде от врагове и първите ѝ приоритети са просто да оцелее. Свидетелство за това е фактът, че в най-подробната история на страховитите тайни израелски служби – Мосад, изложена на 634 страници, се отделят едва три страници на издирването на нацистки военнопръстъпници в Латинска Америка.⁸ Прочутото залавяне на Адолф Айхман от агенти на Мосад се случва само благодарение на настоятелните призови на оцелелия концлагерист Лотар Херман⁹, емигрант в Аржентина, чиято дъщеря среща един от синовете на Айхман. При това Херман години наред полага неимоверни усилия да убеди правителствата на Западна Германия и на Израел да се намесят. След продължителна съдебна битка в Германия днес най-сетне е доказано¹⁰, че западногерманските разузнавателни служби са знаели, че Айхман се намира в Аржентина. При това са знаели с точност неговия адрес и псевдоним (Рикардо Клемент) още през 1952 г. – цели осем години преди нацистът да бъде отвлечен от израелските служби и отведен в Израел, където е съден и обесен за извършените от него военни престъпления.

---

of the Holocaust, Department of Justice, Criminal Division, 2006, Report: „Klaus Barbie: The Butcher of Lyon.“

⁸ *Ian Black and Benny Morris. Israel's Secret Wars: A History of Israel's Intelligence Services* (New York: Grove Press, 1991).

⁹ <http://www.holocaustresearchproject.org/trials/eichmanntrialcapture.html>.

¹⁰ Daily Telegraph, „Germany and US 'Knew Where Eichmann Was in 1952,“ January 9, 2011, <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/germany/8248965/Germany-and-US-knew-where-Eichmann-was-in-1952.html>.

Западна Германия по време на управлението на канцлера Конрад Аденауер е имала сериозни основания да не вдига шум по този въпрос. Шефът на кабинета на Аденауер – Ханс Глобке, не само е един от авторите на антисемитските Нюрнбергски закони от 1935 г., но е работил заедно с Айхман в министерството по еврейските въпроси. Така че каквито и да било изявления на Айхман по време на процеса в Ерусалим биха били много смущаващи за Западна Германия, защото по онова време множество държавни постове – и на местно, и на федерално равнище, са били заемани от бивши нацисти с прочистени досиета за връзките им с Третия райх в резултат на една повърхностна програма за „денацификация“, осъществена в края на 40-те години на миналия век. Много от най-отявлените нацистки военнопръстъпници са били наети на работа във финансираната от ЦРУ и ръководена от бивши кадри на СС „Гелен Организация“ – структура, ръководена от нацисткия генерал Райнхард Гелен. Неслучайно британските тайни служби наричат тази организация „Момчетата от Гестапо“. Разбираемо е подобна структура да не проявява особен интерес към разкриването на настоящото местонахождение по света на други видни нацисти. В онези времена, когато се прокарява новата фронтова линия на Студената война, онова, което е било известно на западните германци, са го знаели и във Великобритания, и в Съединените щати. А какви ли други подробности все още се крият в неразсекретените архиви на „Гелен Организация“¹¹, която е предтеча на западногерманската агенция за външно разузнаване – Бундеснахрихтендийнст, може и никога да не научим.

Ако Айхман е представлявал такъв проблем за Запада, то какво ли би било, ако се разчуе вестта за оцеляването на Хитлер, Борман и Мюлер? По времето на двете противопоставящи се една на друга и притежаващи ядрени оръжия свръхсили светът е бил опасно място за живеене. Затова тогава Аржентина не е била приоритет за разузнавателна дейност нито за Съветския съюз, нито за Съединените щати, камо ли пък за Израел. На другия край на света, далеч от всякакви по-важни „сфери на влияние“, Хитлер е можел да си живее живота, подпомаган, укриван и подслоняван от фашистките си перонистки приятели и хилядите оцелели нацисти, избягали в Южна Америка след войната.

---

¹¹ *Klaus Wiegrefe*. „The Nazi Criminals Who Became German Spooks,“ *Der Spiegel*, February 16, 2011, www.spiegel.de/international/germany/0,1518,745640,00.html.

Може би най-многозначителният коментар по време на нашето издирване за Хитлер и подводниците, които са докарали него и заграбеното му богатство в Аржентина, дойде от тогавашния министър на правосъдието и човешките права – сеньор Ханибал Фернандес. В края на дългото интервю, което взехме от него в сградата на министерството през 2007 г., той се ръкува с нас и като ни изпращаше, каза: „През 1945 година в Аржентина всичко е било възможно“. И се оказа прав.